

Bez mena

Pohoda

Z kvetov lúk ju na jar včely rýchlo zbierajú
a v oknách z rúk dievčatá pohmkávajú
Vo vienku má silu rozbehnutých konských stád
a v skalných múroch v hrdle má ju vodopád,
vždy je v nás.

Do polí si letí po stožiaroch vedení
dovolí si bublať smelo v trúbkach medených.
Do očí lúč stúpa z kokíl liatych ocelí,
čuť ju z úst turbín i z vankúšov postelí.

Vždy je v nás a aj keď všade býva,
v nás sa smeje, plače, sníva
v nás si hľadá miesta, kde sa všetci skrývajú.
Vždy je v nás a aj keď všade byť má
v nás sa predsa len naj vyzná,
v nás je tá hviezda, ktorú márne hľadajú.
Príde júl a začne ligotať sa v obilí,
do marhúľ sa šťastná v plnej kráse uchýli.
Iste ju má posledná rana, čo tunel spojí,
i ôsmak v slovách, že sa baby nebojí,
vždy je v nás.